

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθόπουε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 26 Σεπτεμβρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 43

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἐκεῖ, μὲ ἄλλα ρούχα, μὲ ἄλλα-
μένα πρόσωπα, ἀγνώριστοι, βοηθού-
μενοι πάντα ἀπὸ τοὺς «καρμπονά-
ρους» (1), θὰ προσπαθοῦσαν νὰ πλη-
σιάσουν τὸν Αὐτοκράτορα καὶ νὰ
τοῦ παραδώσουν ἓνα σχέδιο γιὰ
ν' ἀποδράσῃ, διάφορα σημαντικὰ
ἔγγραφα, καὶ ἰδίως ἓνα γράμμα
τοῦ Βασιλέα τῆς Ρώμης ποὺ
εἶχαν ἀναλάβει νὰ δώσουν στὰ
χέρια τοῦ ἑνδοξοῦ πατέρα τοῦ ἀ-
ψηφώντος ὅλες τὶς δυσκολίες.

Ὁ συνταγματάρχης ἦταν ἀποφα-
σισμένος νὰ ἀψηφήσῃ τὰ πάντα
γιὰ νὰ παραδώσῃ στὸν Αὐτοκρά-
τορα τὸ γράμμα τοῦ γιοῦ του. Πό-
ση προσοχὴ ὅμως χρειαζόταν γιὰ
νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτό! Ἐπρεπε
πρῶτα ἀπ' ὅλα ν' ἀποφύγῃ νὰ
προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τῶν Ἀγ-
γλων Ἀστυνόμων ποὺ κυκλοφο-
ροῦσαν σ' ὁλόκληρο τὸ νησί μα-
σκαρεμένοι. Γι' αὐτὸ εἶχε μεγά-
λη τύχη ποὺ ἡ λαϊκὴ Ὁ-Ντόνο-
βαν τοῦ πρότεινε ν' ἀναλάβῃ τὴν
Κάτια. Φιλοξενούμενο ἀπὸ μιὰ
ἀγγλικὴ οἰκογένεια, τὸ κοριτσάκι
θὰ βρισκόταν ἀκριβῶς μέσα στὸ κα-
ταλληλότερο περιβάλλον. Καὶ θὰ
μποροῦσε νὰ τοὺς φανῇ πολὺ χρή-
σιμη καὶ νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ
συγκεντρώσουν τὶς πληροφορίες
τὶς ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ἀποστο-
λή τους.

— Συνταγματάρχῃ μου, ψιθύρισε
ἔξαφνα κοντὰ τοῦ ὁ Βερεζίνας. Ἐ-
φτασε ἡ στιγμή!

Ὁ κ. Μοντάρκι τὸν ἀκολούθησε.
Κατέβηκαν κρυφὰ στὴ βάρκα καὶ μὲ
δυνατὲς κουπιεὶς ἀπομεκρύνθηκαν ἀπὸ
τὸ καράβι.

(1) Σ. τ. Μ. Καρμπονάροι, κάποια μυ-
στικὴ εἰσαίρεσις μὲ πολιτικούς σκοπούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Νέες γνωριμίες

— Κάτια, εἶπε ὁ Πάτρις μπαίνοντας
στὸ μικρὸν κήπο τὸν προορισμένο
γιὰ τὰ παιδιὰ, σὲ ζητοῦν στὸ σαλόνι.

«Ἡ Κάτια ἐτοιμάσθηκε νὰ τῆς δώσῃ μιὰ
ἀνάλογη ἀπάντησις...»

Ἡ μικρούλα ἔχωσε τὰ λασπωμένα
χέρια τῆς μέσα στὴ μικρὴ γούρνα
μὲ τὸ νερὸ καὶ τὰ ξέπλυνε βιαστικά.

— Μὲ χρειάζεται τίποτε ἡ λαϊκὴ
Ὁ-Ντόνοβαν; εἶπε. Ἐρχομαὶ ἀμέ-
σως. Μήπως εἶμαι πολὺ ξεμαλλια-
σμένη;

— Ὁχι, ὄχι, ἔλα. Ὁ διευθυντὴς
τῆς Ἀστυνομίας εἶναι ἐδῶ.

Ἡ Κάτια ἔγινε κατακόκκινη καὶ

ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Μισοπεθαμένη
ἀπὸ τὸ φόβο τῆς ἀκολούθησε τὸν
Πάτρις.

Τὴ γύρευε, λέει, ὁ διευθυντὴς τῆς
Ἀστυνομίας. Εἶχε ἄραγε ἀνακαλύ-
ψῃ τὸ παιχνίδι; Καὶ ὅμως τὸ διαβα-
τήριό τῆς ἦταν αὐθεντικό. Ἦταν
βγαλμένο στὸ ὄνομα τῆς Κτερίνας
Ἰδάνοβνας Ὀλένιν καὶ ἡ Κάτια μπο-
ροῦσε νὰ ὀρκιστῇ στὸ Ἐθαγγέλιο
πὺς ἦταν αὐτὴ καὶ ὄχι ἄλλη.

Ὡστόσο πηγαίνοντας ὁ Πάτρις
τῆς ἐξηγοῦσε τὸ σκοπὸ τῆς βί-
ζιτας τοῦ ἀστυνόμου.

— Ἦρθε νὰ παρουσιάσῃ στὴ
μαμὰ τὴν ἀνιψιὰ τοῦ λαϊκοῦ Μιλ-
δρεδ Κίγκσμποερρ, εἶπε. Εἶναι
ἡ κόρη ἑνὸς Ἀγγλοῦ Λόρδου καὶ
θέλει νὰ σὲ γνωρίσῃ.

— Ἀ, ἔκανε ἡ Κάτια μὲ ἀνα-
κούφισιν. Τὴν εἶδες ἐσύ; Εἶναι
μεγάλῃ;

— Τῆς δικῆς σου ἡλικίας ἐπά-
νω κάτω.

— Εἶναι συμπαθητικὴ;

— Ἐχει πολὺ καλοὺς τρόπους,
μὰ εἶναι τόσο περήφανη, ἔκανε
ὁ Πάτρις μ' ἓνα μορφασμό. Κα-
μαρώνει πολὺ γιὰ τὸν τίτλο τῆς
καὶ γιὰ τὴν καταγωγὴ τῆς, καὶ
λένε πὺς δὲν καταδέχεται κα-
νένα. Ὁ θεὸς τῆς τὴν παρα-
χαϊδεύει. Δὲν τῆς χαλαίει ποτὲ
κανένα χατήρι.

Ἡ Κάτια ἄκουσε μὲ ἰδιαίτερη
εὐχαρίστησι αὐτὴ τὴν τελευταία
φράση. Τούτῃ τὴ μικρὴ Ἀγγλι-
κὴ ἔπρεπε νὰ τὴν πιάσῃ φίλη μὲ
κάθε τρόπο. Μποροῦσε νὰ τῆς φανῇ
πολὺ χρήσιμη.

Ἐντωμεταξὺ εἶχαν φθάσει στὸ σα-
λόνι ὅπου ἡ λαϊκὴ Ὁ-Ντόνοβαν δε-
χόταν τοὺς ξένους τῆς.

Ὁ Ἀγγλὸς ἀστυνομικὸς ἐκάρφω-
σε στὴν Κάτια τὴν παρατηρητικὴ
τοῦ ματιᾶ ποὺ μποροῦσε νὰ παγώσῃ
τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Κάτια,
παρ' ὅλη τῆς τὴν ψυχραιμία, αἰσθάν-

θηκε για μιὰ στιγμή όχι πολύ καλὰ τὸν ἑαυτὸ της.

Σὲ μιὰ ψηλὴ πολυθρόνα, ἀντίκρου του, καθόταν ἓνα κοριτσάκι ντυμένο μ' ἐξαιρετικὴ πολυτέλεια, μὲ ἓνα πρόσωπο σὰν τριαντάφυλλο καὶ τὰ ὠραία χρυσὰ μαλλιά τῶν Ἀγγλίδων. Εἶχε τὰ χέρια της ἀκουμπισμένα στὰ μπράτσα τῆς πολυθρόνας καὶ κοίταζε ὅλους μέσ' στὴ σάλλα μ' ἓνα ὕψος σὰν νὰ τοὺς ἔλεγε:

«— Θυμάστε με, εἰμαι ἡ μόνη κληρονόμος ἑνὸς εὐγενεστάτου Ἀγγλοῦ Λόρδου!»

Ἡ λαίδη Ὁ-Ντόνοβαν χαμογέλασε ἀντικρύζοντας τὴν Κάτια καὶ στράφηκε πρὸς τὸν διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας:

— Σὲρ Οὐέλλιαμς, εἶπε, νὰ ἡ μικρούλα μου συνταξιδιώτισσα πού σὰς ἔλεγα. Ὁ πατέρας της μοῦ τὴν ἐμπιστεύθηκε γιὰ μερικὸς μῆνες. Ἦταν πολὺ ἀδιάθετη γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξίδι της ὡς τὸ Ἀκρωτήριο, τώρα ὅμως εὐτυχῶς συνήλθε.

Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας σηκώθηκε καὶ χαιρέτησε τὴν Κάτια σὰν τέλειος τζέντλεμαν· ἡ δὲ Μίλδρεδ ὅμως μὲ μίαν ἀποφασιστικὴν ἀντίκρου τῆς βεβαίωσε πὼς ἦταν γοητευμένη πού ἔκανε τὴ γνωριμία τῆς Κάτιας. Ὑστερὰ ξαναπῆρε τὴν ἐξεζητημένη πόζα της. Ὁ δὲ ἔλεγε κανεὶς πὼς κάποιος ζωγράφος, καθισμένος ἀντίκρου της, δοκίμαζε νὰ ποθανάτισῃ τὰ χαρακτηριστικά της καὶ τῆς εἶχε ἀπαγορεύσει καὶ τὴν παραμικρὴ κίνηση.

Ἡ συνομιλία ἀνέμελλε στὴ λαίδη Ὁ-Ντόνοβαν καὶ τὸν ἐπισκέπτη της συνεχίστηκε. Ἡ Κάτια, πού δὲν γνῶριζε καλὰ τὰ γαλλικά, καθόταν κι' ἀκούγε. Ἡ Μίλδρεδ ἐξέταζε προσεκτικὰ τὸ ντύσιμο τῆς νεοφερμένης. Ἡ μικρὴ Ρωσίδα, καθὼς ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἦταν πολὺ κομψότερα ντυμένη ἀπ' αὐτὴν.

Ὅσο γιὰ τὸν Πάτρικ, αὐτὸς βαριόταν ἀπελπιστικὰ ὅπως ἦταν ἀναγκασμένος νὰ παίζει τώρα τὸ βωδὸ πρόσωπο. Εὐτυχῶς ἡ μητέρα του εἶχε τὴν καλὴ ἐμπνευση νὰ τὸν στείλῃ στὸν κήπο νὰ κόψῃ μερικὰ λουλούδια γιὰ τὴν Μίλδρεδ. Τὰ δυὸ κοριτσάκια εἶπαν πὼς θὰ ἤθελαν κι' αὐτὰ νὰ βγοῦν μαζί του, κι' ἔτσι τὰ τρία παιδιὰ κατέβηκαν στὸν κήπο.

Εἰδὼ δὲ πάγος ἄρχισε κάπως νὰ λυώνῃ. Ὁ Πάτρικ, σὰν γνήσιος ἀπόγονος τῶν Ἰρλανδῶν εὐγενῶν, ἔκανε ὅ,τι μπορούσε γιὰ νὰ ικανοποιήσῃ ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες τῆς Μίλδρεδ.

Ἡ Κάτια πού ἤθελε νὰ ποκτῆσῃ τὴ φίλια της, τῆς ἔκανε καὶ αὐτὴ τοῦ κόσμου τὶς περιποιήσεις.

Ἡ Μίλδρεδ, πού ἡ μεγάλη της ἀ-

δυναμία ἦταν οἱ κολακεῖες καὶ οἱ φιλοφρονήσεις, καταδέχτηκε νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ ὕψος της καὶ νὰ πιάσῃ κουβέντα.

— Τὸ καπέλλο σας εἶναι πραγματικὰ θαυμάσιο, ἐδήλωσε καρφώνοντας τὰ μάτια της στὸ καπελλάκι τῆς Κάτιας. Ἀπὸ ποῦ τὸ ἔχετε πάρει;

— Ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἀπάντησε ἡ Κάτια.

— Ντύνεσθε στὸ Παρίσι! φώναξε ἡ Μίλδρεδ μὲ φανερό φθόνο. Ἐγὼ νόμιζα πὼς εἴσατε Ρωσίδα.

— Εἰμαι, εἶπε ἡ Κάτια. Ἀλλὰ μένουμε στὴ Γαλλία τώρα καὶ τρία χρόνια, καὶ προτοῦ νὰ φύγουμε ὁ πατέρας μου μοῦ ἀγόρασε μερικὰ φορέματα καὶ καπέλλα.

Ἡ νεαρὴ λαίδη ἦταν ἐξαιρετικὰ κοκέτα καὶ τρελλανόταν γιὰ τὸ ὠραῖο ντύσιμο. Ὁ δὲ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ ράβῃ τὰ φορέματα τῆς στὸ Παρίσι.

Βέβαια ἡ Ἀγγλία κυβερνοῦσε τὸν κόσμο, ἀλλὰ γιὰ τὰ ζητήματα τῆς τουαλέτας ἀναγνώριζε τὴν ὑπεροχὴ τοῦ Παρισιῶ.

Ὑστερὰ ἀπὸ τὴ δὴλωσιν τῆς Κάτιας, ἡ Μίλδρεδ ἐξήγησε νὰ θυμάσῃ τίς παριζιάνικες τουαλέτες της. Ἡ μικρὴ Ρωσίδα δέχθηκε πρόθυμα.

— Μοῦ φαίνεται ὅμως, εἶπε, πὼς γιὰ σήμερα εἶναι πιὰ ἄργα. Πρέπει νὰ νάνεθ' ἐπάνω γιὰ νὰ σερβίρῃ τὸ τσάι. Ὡστόσο ἂν ἡ εὐγενία σας θελήσῃ νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ σὲ λίγες ἡμέρες, θὰ αἰσθανθῶ μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ σὰς δείξω ὅ,τι ἔχω φέρεῖ ἀπ' τὸ Παρίσι.

— Ὅθι θέλατε νὰ ἐρθετε μεθαύριο τὸ Σάββατο στὸ Μπριάρ νὰ χορέψετε; ῥώτης ξαφνικὰ ἡ Μίλδρεδ βάζοντας κατὰ μέρος γιὰ μιὰ στιγμή τὴν πόζα της. Ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης προσκάλει τὴν πρὸ ἐπίσημα πρόσωπα τῆς Ἀγίας Ἑλένης μὲ τίς οἰκογενεῖς τους. Θέλει νὰ γνωρίστομε μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ κόμητος Μοντολὸν καὶ τοῦ στρατηγοῦ Μπερτράν, τοῦ Αὐλάρχου του. Εἶναι σωστὴ ἀγγαρεία, πρόσθεσε μὲ περιφρόνηση. Ὅθι ἤθελα ν' ἀρνηθῶ τὴν πρόσκληση, μὰ ὁ θεὸς μου δὲν μ' ἄφησε.

— Γιατί; ἀπόρησε ὁ Πάτρικ. Ἐχομε τόσες λίγες διασκεδάσεις σ' αὐτὸ τὸ νησί. Ὅθι εἶναι πολὺ εὐχάριστο νὰ περάσῃ κανεὶς ἓνα ἀπόγευμα χορεύοντας. Ἐτσι δὲν εἶναι Κατιούσκα;

— Μὰ βέβαια! φώναξε ἡ μικρὴ Ρωσίδα πού ἡ καρδιά της χτυποῦσε ἀπὸ συγκίνηση μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ ἔβλεπε τὸν Αὐτοκράτορα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ)

Ἡ ἡμέρα πέρασε, καὶ μὲ τὴ συννεφιά νύχτωσε νωρίς.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι γεμάτος σύννεφα ὁ οὐρανός, κι' ἔκανε μιὰ κουφὸβραση ἀνυπόφορη.

— Ζέστη! εἶπε ὁ Παντελῆς καθὼς καθότανε στὸ τραπέζι γιὰ νὰ φάνε.

— Ὅθι ξεσπάσῃ καμμιὰ θύελλα! εἶπε ὁ Σουλεϊμάν. Δὲν μπορεῖ νὰ ξανοίξῃ λίγο ὁ καιρός...

— Μεθαύριο, πού θὰ πνίξουμε τὸ γέρο! φώναξε γελώντας ὁ Μουσταφᾶς.

Καὶ τὸ γέλιο του πείραξε στὰ νεύρα τὸν μικρό.

Ὁ Μουσταφᾶς τὸ παρατήρησε.

— Μικρὲ Χαλήλ, εἶσαι στενοχωρημένος! εἶπε. Καὶ τὸν χτύπησε φιλικὰ στὶς πλάτες.

Ἐπειτα συνέχισε, ἐνῶ σήκωνε ψηλὰ τὸ μεγάλο του ποτήρι, γεμάτο κρασί:

— Κοιτάξετε χρῶμα... Σὲν τὰ ρουμπίνια τοῦ Τεπνελῆ... Ἰδιο κι' ἀπαράλλαχτο...

Τὸ κόκκινο κρασί λαμπύρισε κάτου ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ.

Μονορούφι τὸ κατέβασε ὁ φύλακας κάτου.

— Πιές, Σουλεϊμάν... μοῦ τῷστειλε σήμερα ὁ Μπεκὴρ ἀπὸ τὰ Γιάννενα... Πιές...

Ἦπιε κι' ὁ Σουλεϊμάν.

Σὲ λίγο, τὰ κίτρινα πάντα μάγουλά του ξανάψανε κάπως ἀπὸ τὸ κρασί.

— Χαλήλ!... Χαλήλ! εἶπε ὁ Μουσταφᾶς, ἡ ζωὴ εἶναι ὠραία μόνο σὰν πίνῃς κρασί... Γκούχ... Γκούχ... μπά, πνίγηκα...

Γέλασε κι' ὁ Σουλεϊμάν, καὶ κατέβασε δεύτερο μεγάλο ποτήρι γεμάτο κοκκινέλι...

— Ὅθι μεθύσουν! σκέφτηκε μὲ κάποιον ἀντριχίλα ὁ Παντελῆς.

Θυμήθηκε τὴ φρικτὴ βραδυὰ πού πέρασε μὲ τοὺς μεθυσμένους στὸ Χάνι... Καὶ δεύτερο ρίγος πέρασε τὸ κορμί του...

— Ποὺ λές, Σουλεϊμάν... Ὁ Ἀλῆς... Γκούχ! γκούχ!

Ὁ βήχας ἔκοψε τὴν κουβέντα του.

Ὁ Σουλεϊμάν γελοῦσε κι' αὐτὸς τώρα. Τ' ἀτσάλινα μάτια του λαμπύριζαν διαβολικά.

— Ἡ ἱστορία τοῦ Μουράτ... ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι ὅλο παραξενιὰ, Χαλήλ... Γκούχ! γκούχ! Ὁ Σουλτᾶνος Βαγιαζήτ μιὰ φορά...

— Χόρευε σ' ἓνα σκονί! εἶπε ὁ Σουλεϊμάν γελώντας δυνατὰ.

— Τί ἐξυπνος εἶσαι! εἶπε μὲ θαυμασμό ὁ Μουσταφᾶς. Καὶ κατέβασε

κι' ἄλλο ποτήρι. Ὁ Σουλεϊμάν ἀπλωσε στὸν Παντελῆ τὸ ἄδειο δικό του.

— Βάλε μου καὶ μένα, Χαλήλ, εἶπε γελώντας διαρκῶς χωρὶς λόγο.

— Ὁ Σουλτᾶνος Βαγιαζήτ χόρευε σ' ἓνα σκονί...

Ξαναεἶπε τραγουδιστὰ ὁ Μουσταφᾶς.

Ἀρεσε αὐτὸ στὸ δεύτερο φύλακα. Κι' ἄρχισε κι' αὐτὸς μὲ τὴ γλυκεῖα φωνή του νὰ τραγουδάῃ δυνατὰ.

Ὁ Παντελῆς τοὺς κοίταζε.

Μιὰ λάμψη πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του κίνη τὴ στιγμή. Νὰ μὴν τὸ σκεφτῇ πρωτότερα!... Ἐπρεπε νὰ μεθύσουν αὐτὸ τὸ βράδυ, γιὰ νὰ μὴν ἴδῃ αὐτὸ μὲ τὸ μυαλό του.

Μὰ βέβαια...

Ἀνὰ τὰ κατάφερνε νὰ μεθύσουνε καὶ τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ;

Ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνες του στὸ τραπέζι. Καὶ μὲ τὸ κεφάλι στὶς παλάμες σκεπτότανε.

— Πρέπει νὰ τὰ κανονίσω μὲ τὸ Χαράλαμπε αὐτὰ...

Ὁ Σουλτᾶνος Βαγιαζήτ... τραγουδοῦσαν ζωηρὰ τώρα οἱ μεθυσμένοι. Χτυποῦσαν τὰ χέρια τους μὲ ρυθμὸ καὶ τὰ πόδια τους.

Τὸ πρόσωπό τους ἦταν ξαναμμένο, μὰ στὸ κόκκινο πρόσωπο τοῦ Μουσταφᾶ, σὲ χοντρές σταγόνες, ἔτρεχε ὁ ἰδρώτας.

Ὁ Σουλεϊμάν χοροπήδαγε στὴν καρέκλα του, κι' ὅλο ἔπινε, ἔπινε συνέχεια.

Ὁ Παντελῆς τοὺς κοίταζε μὲ ἀγῆδια.

— Ὁ Μουράτ... Ὁ Μουράτ... εἶναι ψάρι τώρα... ἔλεγε ὁ μεθυσμένος φύλακας. Ἀμ βέβαια... καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνῃ σιχαρό, λές καὶ ἐπρόκειτο νὰ λύσῃ κάποιο σπουδαῖο ζήτημα—τόσον καιρὸ στὰ νερά... ψάρι... Ὁ Μουράτ ψάρι...

— Χά... χά... ψάρι! ἔκανε ὁ Σουλεϊμάν.

Ἀστραπὲς φώτισαν τὸ δωμάτιο.

Μακρινὰ μπουμπουνητὰ ἀντηχοῦσαν, κι' ὅλο πλησιάζανε.

Μούγκριζε καὶ ἡ λίμνη.

— Βαγιαζήτ! εἶπε ὁ Σουλεϊμάν. Καὶ κυλίστηκε σὰν ἄψυχος στὸ πάτωμα, ὅπου ἀπόμεινε ἀκίνητος.

Ὁ Μουσταφᾶς τέντωσε τ' αὐτί του στὸ βογγητὸ πού ἔκαναν τὰ νερά τῆς λίμνης.

Ἐμεινε λίγη ὥρα ἔτσι, ἀκούγοντας μὲ ἀφυσίωση τὸ θόρυβο.

— Μουράτ!... Μουράτ!... ψιθύρισε σὰ σὲ ὄνειρο.

Κ' ἔγειρε κι' αὐτὸς στὸ τραπέζι, ὅπου δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῇ βαθιά.

Τὰ μάτια τοῦ μικροῦ τότε, σὰ μαγνητισμένα, στηλώθηκαν στὰ κλειδιά.

Ἀέμπανε στὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ,

καὶ ὁ Παντελῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ ξεκολλήσῃ τὰ μάτια του ἀπὸ πάντου τους... Νὰ τὸ μεγάλο κλειδὶ τῆς σιδερένιας πόρτας, νὰ τὰ μικρὰ κλειδιά πού ἀσφάλιζαν τὰ κελλιά.

Ἐξῶ τὰ μπουμπουνητὰ ἔδιναν κι' ἐπαιρναν.

Ἀστραπὲς, πού ἡ λάμψη τους τὸ φλῶνε, φώτιζαν κάθε λίγο τὸ δωμάτιο. Οἱ δυὸ φύλακες κοιμῶνταν γιὰ καλὰ. Ὁ Σουλεϊμάν ρουθούνιζε δυνατὰ.

Ὁ Παντελῆς, μὲ τὰ μάτια διαρκῶς στηριγμένα στὰ κλειδιά, ἀνατινάχτηκε, παίρνοντας μιὰ παράτολμη ἀπόφαση...

Ἄν δοκίμαζε;...

Ξανακάθισε, γιὰ τὴν γόνιμά του τρέμανε. Δὲν ἦταν μικρὸ τόλμημα. Γιατὶ κινδύνευε φοβερά κι' αὐτὸς κι' ὁ κύρ-Στάθης.

Ἡ δυνατὴ βροχὴ ἔκανε μεγάλο θόρυβο...

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

KZ'.—Τὸ ταξίδι

Σὲ λίγο ὅλα τὰ ματάκια ἦταν κλειστά. Τὰ παιδιὰ κοιμοῦνταν κι' ὄνειρεύουνταν τώρα τὸ ταξίδι πού θὰ κάναμε τὸ πρωτὶ, γιὰ νὰ φτάσουμε στὴ θάλασσα. Πρέπει τώρα νὰ πῶ πὼς ἀπὸ καιρὸ ἦταν ἀποφασισμένο νὰ πάω μὲ

τὴ νταντὰ μου σ' ἓνα παραθαλάσσιο μέρος, νὰ κάμω μπάνια καὶ νὰ λάβω ἀέρα. Γι' αὐτὸ βοήκα ἔξωχ τὴν ἰδέα τοῦ Ἀλφρέδου. Ὅθι κάναμε ποῦτα γιὰ παιχνίδι, στὰ ψέμματα, ἔκλεινο

πού σὲ λίγο θὰ γινόταν στάλθθαι.

Ἐτσι τὸ πρωτὶ, μόλις ξύπνησαν τὰ παιδιὰ, εἶπα πὼς ἐν' ἀμαξί περίμενε στὴν πόρτα. Τὸ ἀμαξί αὐτὸ τὸ εἶχα κάνει μὲ δυὸ καρέκλες καὶ μ' ἓνα ψεύτικο ἀλογάκι πού εἶχα. Στὴ μιὰ ἐββαλὰ ὅλα τὰ παιδιὰ, ἀφοῦ, ἐννοεῖται, τὰ ἔντυσα· καὶ στὴν ἄλλη, πού ἦταν τάχα ἡ θέση πλάι στὸν ἀμαξά, τοποθέτησα τὰ πράγματα καὶ κάθησα κι' ἐγώ.

— Στο σταθμό, παρακαλώ! είπα στον άμαξά (δηλαδή στον εαυτό μου). Και το άλλο ξεκίνησε. Ντέ! ντέ!... Έμπρός!... γρήγορα!...

Τάπόμεμα, ή νταντά μου κι' εγώ φύγαμε πραγματικώς για το παραθαλάσσι. Πήρα μαζί μου κι' όλα τα παιδιά.

Στο τραίνο είχαμε να φάμε σάντουιτς και κέικ. Και τους είπα:

— Προσέχετε. Έδώ πρόκειται να τρώτε καθαρά. Μην ανοίγετε πολύ τα στόματά σας και μη βάσετε μέσα πολύ μεγάλα κομμάτια. Οι άνθρωποι που έχουν καλή ανατροφή, τρώνε με μικρές-μικρές μπουκιές.

Μ' άκουσαν κι' έφαγαν όπως έπρεπε. Ακόμα κι' ο Κουντ Κουντ δεν έκαμε καμιά άταξία.

Το τραίνο έτρεχε, έτρεχε. Ήταν λιγάκι κουραστικό αυτό το ταξίδι, αλλά και διασκεδαστικό, γιατί περνώντας βλέπαμε όμορφα μέρη—βουνά, δάση, ποτάμια, γεφύρια, έξοχικά στίτια, λειβάδια με πρόβατα, και χωράφια με βώδια. Επιστέλους είδαμε πέρα τη θάλασσα και σε λίγο το τραίνο σταμάτησε. Από το σταθμό, με μια τρεχάλα, φθάσαμε στο άκρογαίλι.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Δυστυχώς, ούτε ο εξάντας, ούτε το χρονόμετρο, ούτε ο άτλας, σώθηκαν. Το μόνο καλό ήταν που ο τραπεζίτης, ο συμβολαιογράφος κι' ο μουσικός είχαν πάρει μαζί τους, στις ζώνες τους, τα λεπτά του ταξιδιού. Όσο για να στεγνώσουν, οι ναυαγοί δεν έδυσκολεύθηκαν καθόλου. Σε μισή ώρα, τα βρεγμένα τους είχαν γίνει κουδούνια.

Όσο είχαν να περάσουν μια πολύ δυσάρεστη νύχτα, κάτω απ' τα δέντρα, καθένας με τις σκέψεις τις δικές του.

Του Αντιφέρ προπάντων ήταν πολύ θλιβερές. Χωρίς έργαλεία, πώς θα έβρισκαν ακριβώς το σημείο όπου ο παράλληλος 3ο 17' συναντούσε τον μεσημβρινό 7ο 23', για να ιδούν ποιά από τα νησάκια εκείνα ήταν το ζητούμενο;

«—Τόσο το χειρότερο! συλλογίζετο ο πεισματάρης Μαλούνος: θα φάξω όλα τα νησάκια του όρμου, ένα προς ένα. Ας κάμω μακάρι και δέκα χρόνια!».

Ο Σκούκ, από τάλλο μέρος, έκλαιγε το χαμένο του σχέδιο. Χωρίς πλοίο δικό του, πώς μπορούσε να το εκτελέσει; Έπρεπε να βρη άλλο. Ο Μπαρρόζο πάντα θα τον βοηθούσε.

Δεν κοιμήθηκαν σχεδόν οληνύχτα. Δεν έκρυωναν βέβαια, πεινούσαν όμως, και τί θα έτρωγαν το πρωί; Ό,τι θα τους έδιναν βέβαια τα δέν-

τρα. Με καρπούς θα τρέφονταν, ως να βρούν ευκαιρία και να φθάσουν στο Μά Γιούμπα.

Το χωριό, στο βάθος του όρμου, απέιχε πέντ' έξη μίλλια. Δεν μπορούσαν βέβαια να πάνε κολυμπώντας. Αν έκαναν σινιάλα, θα τάβλεπαν για να τους στείλουν βάρκες; Όσο για να περάσει πλοίο και να τους πάρει, δεν μπορούσαν να το ελπίζουν πολύ.

Το νησάκι δεν φαινόταν κατοικημένο—από ανθρώπους τουλάχιστο. Οι πύθηκοι όμως ήταν τόσο πολλοί, ώστε θα έλεγες πως όλοι οι «Μάρκοι» του κόσμου είχαν δώσει ραντεβού σ' αυτό το μέρος. Κι' έκαναν τέτοιο κακό, ώστε αν κι' ήταν ήσυχη ή άμισοφαίρα και το κύμα μόλις φλοίσβιζε στις άμμουδιές, οι ναυαγοί δεν μπόρεσαν να κοιμηθούν. Γιατί όλη νύχτα, μέσ' στο σκοτάδι, άντηχοσαν λαρυγκώδεις κραυγές και διάφοροι κρότοι πάνω στα δέντρα, από πηδήματα, σκαρφαλώματα, κυνηγητά, παιχνίδια.

Το πρωί είδαν πως οι θαρροποιοί ήταν κάτι πελώριοι χιμπατζήδες, καθαυτά ανθρωπόμορφοι, απ' αυτούς που άφθονούν στη Γουϊνέα. Γιατί άρχαγε ή όρδη τους—θα ήταν καμιά πενηνταριά—είχε διαλέξει για κατοικία το νησάκι εκείνο, και πώς κατάφεραν ναρθούν από την ήπειρο που απέιχε τόσο; Ανεξήγητο. Το βέβαιο είναι πως τα δέντρα, άφθονα στο νησάκι, που είχε μάκρος δυό μίλλια

και πλάτος ενός, έφταναν να τους τρέφουν με τους καρπούς τους.

Και χορταρικά διάφορα υπήρχαν—σε άγρια, έννοείται, κατάσταση—που μπορούσαν να τ' φάνε και άνθρωποι, αν είχαν τον τρόπο να τα μαγειρέψουν. Εδύτως, ο Ναζίμ είχε στην τσέπη του ένα μετάλλινο κουτάκι με σπέρτα, που δεν είχαν βραχεί καθόλου όταν κολυμπούσε. Έτσι σε λίγο άνάβηκε μια καλή φωτιά κάτω απ' τα δέντρα όπου είχαν κατασκηνώσει οι ναυαγοί.

Έβρασαν τα χόρτα και τις ρίζες που διάλεξαν, μάζεψαν και κάμποσα φουντούκια, και κάθισαν χάρω να κορέσουν την πείνα τους όπως-όπως. Οι χιμπατζήδες όμως δεν έδλεπαν με καλό μάτι αυτούς τους ξένους, τους παρείσακτους, που τους έτρωγαν τα φουντούκια τους, και σχημάτισαν δολγυρά τους έναν κύκλο έχθρικό κι' άπειλητικό.

Πρέπει να έχουμε το νού μας, είπε ο Ζυχέλ. Αυτό είναι δυνατό και δεκαπλάσιοι από μās, που δεν έχουμε καν όπλα.

Αλλά τον Αντιφέρ δεν τον ένοιωσε καθόλου για τους πιθήκους. Και λιοντάρια να ήταν, και λαγοί, το ίδιο θα το έκανε.

Ο Μπαρρόζο ώστόσο τοποθέτησε τους ανθρώπους του σε τρόπο ώστε να κρατούν τους πιθήκους σε απόσταση, κι' έπειτα πήρε κατά μέρος τον Σκούκ κι' άρχισαν να μιλούν οι δυό τους, ενώ ο Ζυχέλ τους έπρόσεχε.

Η κυριώτερη, έννοείται, σκέψη όλων ήταν πως θα έφταναν στο Μα-Γιούμπα, για να ιδούν τί μπορούσαν να κάμουν εκεί για να βρούν το νησάκι Νο 2. Και χάρτες, κι' όργανα ακόμα μπορούσε ναχί κανένας απ' τους Εύρωπαίους που έμεναν στο χωριό. Και να, μερικές ψαρόβαρκες είχαν ξεκινήσει απ' την ακτή. Διακρίνονταν καθαρά. Οι κοντινότερες μόλις απέιχαν τρία μίλλια απ' το νησάκι. Σε τρείς-τέσσερις ώρες θα έπλησίαζαν αρκετά την κατασκήνωσή, για να τους κάμουν οι ναυαγοί σινιάλα...

— Ζυχέλ! Ζυχέλ! φώναξε άξαφνα ο Αντιφέρ.

Και σε λίγο δυνατότερα:

— Ζιλδα! Ζιλδα!

Ο νεαρός πλοίαρχος κι' ο μουσικός, που κοίταζαν απ' την άκρογαλιά τις ψαρόβαρκες, έτρεξαν κοντά του. Ο Ζυμπουκό ήταν εκεί. Σ' ένα νεύμα πλησίασε κι' ο Μπέν-Ομάρ. Αφίνοντας το Μπαρρόζο με τους ναύτες τους, ζύγωσε με τρόπο κι' ο Σκούκ, για νακούση τί θάλεγαν. Έ-

πειδή έκανε πάντα πως δεν καταλάβαινε τα γαλλικά, κανένας δεν άνησύχησε για την παρουσία του.

— Ζυχέλ, είπε ο Αντιφέρ, άκουσε καλά, γιατί ήρθε ή ώρα να πάρουμε μια απόφαση. Τα χαρτιά μας λένε πως το νησάκι Νο 2 βρίσκεται στον όρμο του Μα-Γιούμπα. Έμεις τώρα βρισκόμαστε σ' αυτό τον όρμο. Υπάρχει άμφιβολία;

— Όχι, θεέ μου.

— Δεν έχουμε όμως ούτε εξάντα ούτε χρονόμετρο, γιατί ο Τρεγκομαίν, που έκαμα την άνοησία να το εμπιστευτώ, τάφησε να χαθού.

— Μά, φίλε μου, εγώ...

— Σιωπή! Οι δικαιολογίες δεν θα χρησίμευαν σε τίποτα. Χάθηκαν, τελείωσε. Θα βρεθούν, αν άποδείξης πως δεν έφταιγες; Το ζήτημα είναι πως δεν μπορούμε τώρα πιά να προσδιωρίσουμε ακριβώς τη θέση του νησιού μας.

— Αδύνατο, θεέ μου! Κι' ή γνώμη μου είναι να πάμε στο Μα-Γιούμπα με καμιά απ' αυτές τις ψαρόβαρκες που πλησιάζουν, κι' αν δεν βρούμε εκεί κανένα εξάντα και κανένα χρονόμετρο, να γυρίσουμε πεζοί στο Λαάγκο και να πάρουμε το πρώτο βαπόρι για...

— Αυτό ποτέ! τον έκοψε ο Αντιφέρ. Και σαν ήχώ, ο τραπεζίτης το ξανάπε:

— Αυτό ποτέ!

Ο Σκούκ δεν έκανε λέξη. Κι' ο Μπέν-Ομάρ άκουσε κουνώντας το κεφάλι σαν ήλιθιο.

Ναί, Ζυχέλ, εξακολούθησε ο Αντιφέρ, θα πάμε στο Μα-Γιούμπα, και θα μείνουμε όσον καιρό χρειασθί, για να επισκεφθούμε ένα-ένα όλα τα νησάκια αυτού του όρμου.

— Όλα, θεέ μου;

— Δεν είναι πολλά, ξεη-έφτά. Μά κι' εκατό να ήταν, και χίλια, θα τα επισκεπτόμουν. Σ' έν' απ' αυτά δεν είναι ο θησαυρός; Με λίγη θέληση κι' επιμονή, θα βρούμε κάπου το διπλό Κάπα.

— Τί διάβολο! έκαμε ο Τρεγκομαίν, και σά να συμφωνούσε και σά να... βλασφημούσε.

— Κι' αν δεν βρούμε πουθενά αυτό το μέρος; είπε ο Ζυχέλ.

— Δάγκωσε τη γλώσσα σου, Ζυχέλ! Μην ξαναπής τέτοιο λόγο! φώναξε ο Αντιφέρ παράφορα.

Κι' έγινε κατακόκκινος, που φοβήθηκαν μὴν το έρθει άποπληξία. Που νάντισταθούν σε τέτοια έπιμονή τρέλλας! Άλλωστε, αυτή ή έρευνα στα νησάκια, καθώς λογάρισε πρόχειρα ο Ζυχέλ, δεν θάπαίτουσε παραπάνω από δεκαπέντε ήμέρες. Κι' αν ο Αντιφέρ δεν έβρισκε πουθενά το

διπλό Κάπα, τί θα έκανε; Θέλοντας και μή, θα γύριζε στην Εύρώπη.

— Ας ήμαστε όπωςδηποτε έτοιμοι να μπούμε σε καμιά απ' αυτές τις βάρκες που έρχονται, είπε συμβολασιτικά ο Ζυχέλ.

— Όχι πριν άπισκεφθούμε αυτό το νησί, άποκρίθηκε ο Αντιφέρ. Που ξέρουμε μὴ δεν είναι το ζητούμενο; Λογικώτατο. Η ίδια τύχη που τους έκαμε να χάσουν τον εξάντα και το χρονόμετρο, δεν μπορεί να τους έρριξε στο νησάκι του θησαυρού; Παράξενη τύχη βέβαια, αλλά τέτοια είναι ή τύχη σχεδόν πάντα...

Μόνο που δεν είχαν να χάσουν καιρό. Η έξερεύνηση έπρεπε να γίνη πριν έρθουν οι ψαρόβαρκες, που δεν θα μπορούσαν ίσως να περιμένουν. Το ίδιο κι' οι ναύτες του καραβιού, που δεν ήξεραν τίποτα για το θησαυρό κι' ούτε ήταν πρόθυμοι να μάθουν...

— Αλήθεια, πως θα τους έκαναν να μὴν παραξενευθούν, να μὴν υποπτευθούν και να μὴ θελήσουν να τους παρακολουθήσουν, όταν θα έδλεπαν τον Αντιφέρ και τους συντρόφους του να σκορπίζονται στο νησάκι και να φάχνουν έδω κι' εκεί; Κι' αν βρισκόταν ο θησαυρός; Τί στάση θα κρατούσαν οι άνθρωποι του Μπαρρόζο, όταν θα έδλεπαν να ξεθάβονται τα τρία εκείνα σιδηρόφρακτα βαρέλια; Θα καταλάβαιναν πως είχαν μέσα κάτι πολύτιμο κι' ίσως θα έπιχειρούσαν να τ' πάρουν με τη βία.

Ήταν δώδεκα και με το Μπαρρόζο δεκατρείς. Θα τους έκαναν καλά ο Αντιφέρ με τους δικούς του, που ήταν μόνο έξη; Ο καραδοκώρης βέβαια θα μπορούσε να τους συγκρατήσει γι' άγάπη του Σκούκ. Μά θα ήθελε κι' αυτός, ή θα πήγαινε μαζί τους; (Και μεις ξέρουμε καλά τί θα έκανε ο Μπαρρόζο...)

Το φρονιμώτερο θα ήταν ναναβάλουν την έρευνα κι' ας έκαναν μιάν δυό ήμέρες. Άλλά που νακούση ο άνωτόμονος πάντα Αντιφέρ! Ο Ζυχέλ κι' ο Ζιλδας έχασαν τα λόγια τους. Σηκώθηκε και φώναξε:

— Εγώ πάω. Όποιος θέλει ας έρθει, όποιος δεν θέλει ας μείνει. Δεν σάς έχω ανάγκη. Μπορώ να φάξω και μόνος μου!

Τί να κάμουν; Αναγκάσθηκαν να τον ακολουθήσουν. Οι ναύτες έμειναν. Ούτε ο Μπαρρόζο έδειξε καμιά περιέργεια να μάθει γιατί οι επιβάτες του έφευγαν από την κατασκήνωσή.

Ο Σκούκ, έννοείται, είχε άκούσει δ-λες τις όμιλίες κι' είχε συνεννοηθεί κρυφά με το σύντροφό του. Κι' αυτός πρόσταξε τους ναύτες του να μὴν άπαμακρυνθούν από την κατασκήνωσή, περιμένοντας τις ψαρόβαρκες.

Σ' ένα νεύμα του Σκούκ, ξεκίνησε κι' ο Μπέν-Αμάρ, να φτάσει τους άλλους, που δεν θάπορούσαν βέβαια για το ενδιαφέρον του.

Τα ρολόγια των ναυαγών είχαν σταματήσει, άλλ' από το ύψος του ήλιου μπορούσαν να συμπεράνουν πως ή ώρα ήταν απάνω-κάτω όκτώ.

Καμιά δωδεκαριά χιμπατζήδες άποσπάσθηκαν από την άγέλη και πήραν το κατόπι τους ξένους, περιέργοι να ιδούν τί γύρευαν να κάμουν στο βασίλειό τους.

(Ακολουθεί)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Έργασία—προσοχή—έπιμονή

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΑΚΙ

Εκεί στην άκρη του χωριού, που στο αύλακι ή μυλόπετρα γυρίζει, βλέπεις ένα καλόβι φτωχικό, μέσ' στα λουλούδια που άσπρίζει;

Τό πατρικό μου τό σπιτάκι είν' εκεί, και δυο καρδιές μέσα για μένανε χτυπάνε: είν' ο πατέρας και η μάνα μου ή γλυκειά, δυο καθαρές και εὐσεβείς ψυχές που μ' αγαπάνε.

Κεί μέσ' ακόμη βρίσκει η κουνίτισ μου, κεί έμαθα την πρώτη προσευχή μου, κεί είν' ο τόπος που έπαιζα και έχαιρα κεί ώνειρευόμην τό πρώτο της τό όνειρο ή ψυχή μου.

Γι' αυτό με τό παλάτι δέν τ' αλλάζω, κι' ας είν' εκείνο ώρατο και τρανό, τ' αγαπημένο μας τό καλυβάκι, γιατί ένα μόνο υπάρχει σπίτι πατρικό. (Μετάφρασις) **Κάτα-Κάτα [B]**

Π Ρ Ω Τ Η

Τό δίχως άλλο σήμερα, κάποια μεγάλη δύναμη, θάχε τί πρόνοια να με σηκώση τόσο πρωί. Άνοιξα τό παραθύρι και στήριξα τό κεφάλι μου πάνω στο ύψος πλατόξυλο. Ένα δροσερό αεράκι, αεράκι του βουνού, γιομάτο μύριες μυρουδιές, που περνώντας τάροματιζον τάρολολούδα του βουνού, ήλθε πρόσχαρο να με «καλημερίση».

Τά τριζίκια πάνω στα δέντρα άρχισαν να ξυπνούν. Η μέλισσες γύρω απ' τίς μαργαρίτες, να βουτίζουν. Και τό ρυάκι με τό γλυκό του μουρουρίσμα, να συνοδεύη τίς γλυκές μελωδίες τίς μεγαλόχαρες φύσης, που βγάξει σε κάθε άνασασμό τίς.

— Η ψυχή μου γίνεται τόσο λαφριά! Κι' εγώ δέν ξέρω τί άποζητάω.

Μιά πεταλούδα ξεπροβάλε κάτω απ' ένα μουσκολάτο θυμάρη, για νάρχιση... τή ζωή της! Μεθυμένη απ' την εκπλήξη της και τό θαυμασμό της γι' αυτή, πετάει πέρα-δωθε... και τρέχει... ως που να κρυφτή πίσω απ' τάροια βάτα...

Και μ' ένα γερό τοιούμισμα τάνέμου στα δόλοχουσα στάχυα, σά νάτανε τό τελευταίο άκούγντε, όλα γύρω σωπά-την, μένον βουβά από συγκίνηση για-τί ο Βασιλιάς τους—ήλιος άρχίζει να προβάλλη πάνω απ' τίς πολυταραγού-δημένες κορφές του Πηλίου.

— Κι' ο ήλιος λάμπει και λάμπει δηλ ή γύρω φύση από χαρά.

Τό μουντό και μολυβένιο χρώμα που είχανε πρωτίτερα άφησε τόπο στο χρυσάφνιο τωρινό τίς ημέρας. Τά τριζίκια τιτιβίζουν πιδ δυνατά! Η μέλισσες βουτίζουν περισσότερο. Και τά πουλάκια κελαιδούνε πιδ γλυκά.

— Η μέρα άρχίζει να γυρνά.

Κύριος του Ντάνσιγκ [B]

ΣΤΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ

Η χαρά μου ήταν άπεριγραπτη. Έπιτέλους θά εκπληρωνότανε ή επιθυμία που είχα τόσο καιρό, να έπισκεφθώ και να έπιθεωρήσω από κοντά τά αεροπλάνα... Ίσως, ίσως και να πετούσα, που ξέρεις... Ο θεός μου που είναι σιμναγός ήρθε από τό πρωί σπίτι στην Κηφισιά και μου ύποσχέθηκε πως τό άπόγευμα θά έπερνε έμένα και τον άδελφό μου να πάμε στην Δεκέλεια που είναι τό αεροδρόμιο. Παρ' όλες τίς άπειλές τίς μαμάς πως αν δέν κοιμηθώ τό μεσημέρι δέν έχει να πάω πουθενά, δέν μπόρεσα να κλείσω μάτι. Άπ' τή μιά φοβόμουνά μην άποκοιμηθώ και δέν ξυπνήσω στις πέντε, κι' απ' την άλλη είχα να συλλογιστώ τόσα πράγματα!

Στίς πέντε ήμουνα κι' όλες έτοιμη μπήκαμε στην μοτοσυκλέτα και ξεκινήσαμε. Σε όλη την διαδρομή ήμουνα τόσο ναρκωμένη που φανταζόμουνά πως ή μοτοσυκλέτα ήταν ένα μικροσκοπικό αεροπλάνο! πετούσε εκείνο, πετούσα κι' εγώ απ' τή χαρά μου με την ιδέα δι' σε λίγο φτάνουμε. Και πράγματι ύστερα από είκοσι λεπτά τον δρόμο άρχισα να διακρίνω από μακριά τό αεροδρόμιο. Σε λίγο σταθμεύσαμε...

Ένα τεράστιο, άτέλειστο μορφοί να πη κανείς γήπεδο, που έμοιαζε σαν την έρημο Σαχάρα—με τίς άφορές πως δέν είχε καθόλου άμμο—άποτέλουσε τό αεροδρόμιο. Γύρω, γύρω είχε συρματοπλέγματα, γιατί άπαγορεύεται άυστηρώς ή είσοδος... Κίνδυνος-θάνατος είναι σέ όποιον περάσει τά σύρματα, γιατί άλλοιόμόνυ τον αν βρίσκεται αεροπλάνο εν κινήσει.

Στό βάθος του τεράστιου αυτού γηπέδου υπάρχουν πρώτα-πρώτα, τρία μεγαλοπρεπή κτίρια: τά δυο είναι σχολές και τό άλλο τό διοικητήριο. Έπειτα βλέπει κανείς τεράστιες παράγκες—όχι ξύλινες βέβαια—που μέσα είναι γεμάτες αεροπλάνα: σ' άλλες είναι τά πολεμικά, σ' άλλες τά έπιβατικά, και σ' άλλες τά μονοπλάνα.

— Άπάνω σε μιά απ' αυτές τίς παράγκες, είναι μιά τεράστια φούσκα, που δείχνει, καθώς μου είπε ο θεός μου, την διεύθυνση του άέρος για να προσγειώνονται τά αεροπλάνα.

Στην άκρη δεξιά του αεροδρομίου, υπάρχει ένα τεράστιο μηχανήμα σχήμα πουλιού που φωτίζει τή νύχτα τά αεροπλάνα για να βλέπουν να κατέβουν είναι δηλ. ένα είδος φάρου... Είχα τόσο άφοσιωθεί στο να παρατηρώ όλα αυτά με προσοχή, που αν δέν με σκόνη-ταγε ο άδελφός μου, για να μου πη να προχωρήσω, ίσως ακόμη να βρισκόμουνά σ' εκείνη τή μεριά χαζεύοντας...

Άφου περάσαμε τά... σύνορα του αεροδρομίου—που τά φυλάνε δυο σκοπ-πιδ και δέν άφίνουν να περάση κανείς

παρά μόνο οι έχοντες ύπηρεσίαν—προχωρήσαμε προς τίς παράγκες... Πρώτα-πρώτα είδαμε τά Γιούγκερς, τά μονοπλάνα που κάνουν την συγκοινωνία μοιάζουν μολις τά ίδις σαν ένα τεράστιο γερανό. Ο θεός μου μάς άνοιξε και μπήκαμε μέσα. Έχει κάμποσα άναπαυτικά καθίσματα, ώστε να μπορέ-ο ταξιδιώτης να ταξιδεύση με όλη του την άνεση: σέ κάθε δέ θέση είναι και από ένα παραθυράκι για να βλέπουν τό κάθε τι που περνούν. Άπ' εκεί πήγαμε στα πολεμικά, τόσο ψηλά είναι που για να νεβούμε μάς έφεραν μιά άνε-μόσκαλα. Ο θεός μου μάς έδειξε τή θέση του πιλότου, τό χειρισμό των όβιδων, έν καιρό πολέμου, τά άλεξιπτω-τα και πώς τίθεται σε κίνηση ένα αεροπλάνο.

Χωρίς να τό καταλάβουμε όμως είχε νυχτώσει κι' έπρεπε να φύγουμε. Άφου περάσαμε πρώτα από τό διοικητήριο που είχε κάποια δουλειά ο θεός ξεκινήσαμε για την Κηφισιά, πέρνοντας μαζί τίς πιδ καλύτερες έντυπώσεις και συμπληρώνοντας την επιθυμία που είχα να... έπισκεφθώ τό αεροδρόμιο.

Ζουζού [B]

ΠΤΩΧΑ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙΑ

Ένα ώραίο πρωί γεμάτο δροσιά άνοιξε τά πρώτα μικρά φυλαράκια μιά ντάλια κόκκινη και χαμογέλασε σε μιά άκτίδα του ήλιου που την έκανε λαμπερή και γεμάτη ζωή.

Τί χαρά! είναι ή πρώτη ντάλια που άνθει. Είναι τό κομάρη των λουλουδιών, τό στολίδι του κήπου και τίς αλλής.

Σιγά-σιγά μεγαλώνει... Τά πρώτα μικρά φυλαράκια μεγάλωσαν τώρα! έγινε ώρα! Σιγά-σιγά κιντρινίζουν... μαραίνονται...

Άπό την άλλη μεριά του κήπου εν' άλλο μπουμπούκι άρχίζει να βγάξη φυλαράκια κι' ή ντάλια μ' ένα μικρό χαμόγελο τό κοιτά, σά να τό ψιθυρίζει: «Έλα τώρα κι' εσύ να χαρής τή λιγοστή ζωή, είν' ή σειρά σου!» Και πέφτουν τά τελευταία τίς φύλλα...

Πτωχά λουλουδάκια! γιατί νάχετε τόση λίγη ζωή;

Μικρή Άγνωστη [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί πήρες λοιπόν στο ένδεικτικό σου, Τοτό;

— Δέκα, μπαμπά!

— Ά, τί καλά! Για να τό ιδώ.

— Νά, μπαμπά. Μαθηματικά 2, Έλληνικά 3, Γεωγραφία 3, Ιστορία 2, τό όλον 10.

Λευκός Κύκνος

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 42 όδός Εὐριπίδου
την 22 Σεπτεμβρίου 1936

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπα-ρι της Ιταλίας, συνεργάζομενος με τή «Διάπλαση», διοργάνωσε διεβδομα-διαίες ειδικές εκπομπές για τή Έλλη-νόπουλα, τόσο του Έσωτερικού όσα και των ελληνικών παροικιών του Έ-ξωτερικού ως εξής: Κάθε Σάββατο, ώρα (Άθηνών) 9 έως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά Κά-θε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 έως 9, 20') πρόγραμμα για μεγαλύτερα παι-διά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί Διαγωνισμοί.

ΚΑΠΟΙΑ απ' αυτές τίς ημέρες θά πη-γατε βέβαια στο σχολείο, θά έκάματε την έγγραφή σας και θά πήρατε τον κατάλο-γο των καινούριων βιβλίων που πρέπει να αγοράσετε. Γιατί σε λίγες ημέρες άρχί-ζουν και τά μαθήματα. Με γεια λοιπόν και καλή πρόοδο κι' αυτό τό χρόνο!

Ερνάντες, Μεγάλη Έλλάς! τά χει-ρόγραφα έκείνα κάπου τά φύλαξα τότε τόσο καλά, ώς... χάθηκαν. Έτυχεώς που τά ξανάστειλες και, μολις έπιτρέψη ο χώρος του δικτατορίου, θά τά δημοσιεύσω. Γιατί βλέπεις τί «οὐτοπία» έχω τώρα. Κι' ή «Άθηναϊκή Έπιστολή» για τίς διακο-πές, που άκουσες από τό Μπαρί, ήταν από παλιό μου τόμο, γιατί ο κ. Φαίδων δέν τίς ξανάρχισε ακόμα. Μπά! τό «βαράκι» στίς «Έξωφρενικές Περιπέτειες» έγινε... «σαοβάκι». Έλπιζω να κατάλαβαν τά παι-διά πώς ήταν τυπογραφικό λάθος.

Τώρα, Παπαγαλάκι, είσαι «σωστή δια-πλασούλα με ψευδώνυμο», κι' έννοα τή χαρά σου που σ' έκανε να χοροπηδήξ. Ναι, στην πόλη σας είναι πολλά Διαπλασόπου-λα και θά τά γνωρίζης σιγά-σιγά λαζι-νοντας ένεργό μέρος στην κίνηση. Τό ξέρω πως τό φυλλάδιο σας έρχεται τώρα νωρί-τερα. Και σε λίγο, έλπίζω, θά τό έχετε Δευτέρα ή Τρίτη.

Έχεις δικιο, Μαργαρίτα, στους Διαγω-νισμούς θά λάβαιναν περισσότερα μέρος, ά-ν ταποτελέσματα έδωγαν ανώτερο. Κι' εγώ άκουσα πολλούς να λένε: «ού, ως του χρό-νου, ποιός ξη και ποιός πεθαίνει!» Γι' αυτό θά προσπαθήσω ώστε ταποτελέσματα των έφτεινών Έκτάκτων να βγούν τον έρχό-μενο χειμώνα, κι' έχι τό έρχόμενο καλο-καίρι όταν θά προκηρυχθούν οι νέοι. Τό ιδανικό θά ήταν—τό ξέρω—νάβγαιναν τά-ποτελέσματα 15 ημέρες μετά τή λήξη τίς προθεσμίας. Δυστυχώς δέν είναι δυνατό. Γιατί θέλω—και πρέπει—να τά κάνω όλα μόνη μου.

Είδα, Υδραίοπουλο, τί καλά που πέ-ρασες στην πατρίδα σου, και χάρηκα που βρήκες όλα τά εκεί Διαπλασόπουλα εύχα-ριστημένα από έμέ όπως είσαι και σού. Όχι, καθόλου δέν μ' ένοχλούν τά γράμμάτα σου, που με πολλή εύκολία τά διαβάζω. Εύ-χαριστώ και για τίς ένέργειες που κάνεις για τή διήδοσή μου και περιμένω. Άσπα-σμούς σε όλους και χωριστά στη Λέλα που είναι τώρα «έπταρυνέων»...

Βλέπω, Ρόμπερ Σερνούνφ, πως είσαι πολύ ένήμερος στην κίνησή μου. Και βέ-βαια, άφου έχεις διαβάσει τόσους και τό-σους πηλούς μου τόμους «διδασκόμενος από τίς Άθηναϊκές Έπιστολές», σπαρ-ρώντας στα γάλια με τά Χίλια Μύρια, και διακρύβοντας με τά συγκινητικά μυθιστο-ρήματα... Ο «Μικρός Δρόσος» είναι πρό πολλού καμωμένος κινηματογραφική

ταινία. Δέν είναι όμως άσχημη ή ιδέα σου να τον ξαναδημοσιεύσω σε καινούργια με-τάφραση στη δημοτική. Όσο για τον «Ρο-βινσώνα Κροσό», έχι, είναι πάρα πολύ γνωστός στα παιδιά.

Πραγματικώς, Πόλις των Όνειρων, πολλοί άγοράζουν μόνο ώραία κατά τό έξωτερικό βιβλία, γιατί κάνουν συλλογή πολυτελών και άκριβών εκδόσεων. Κι' αυ-τοί λέγονται «βιβλιόφιλοι», ένθ οι άλ-λοι, που άγοράζουν καλά βιβλία για να τά διαβάζουν, λέγονται «φιλαναγνώστες». Τό ιδανικό ή τό πρότυπο τίς Μικρές Κυ-ριακής μπορεί βέβαια να τό ζητήση κα-νείς και σε έξονους σύγχρονους άντρες ή ξένες γυναίκες. Η κοντέσσα Νοάτις ήταν μιά μεγάλη γαλλίδα ποιήτρια που είχε στις φλέβες της κι' αίμα ελληνικό. Δέν ξέρω αν «ένέπυσες» κι' άλλους ποιητές ή μουσικούς, ξέρω όμως πως έκείνη είχε τίς ώραίτερες έμπνεύσεις, άγαπούσε πολύ την Έλλάδα και καυχόταν πως από μητέρα ήταν Έλληνίδα.

Τό πιστεύω, Διαβολοκόριτσο, πως αυτό—που άργησες δηλαδή να μου γράψης—δέν έχει καμιά σχέση με την άγάπη σου παρά μόνο με την... ταμπλιά σου. Όταν με άποζημίωσες τό «χρονιάτικο» αυτό γράμμα σου, όπου μου έες τί ώραία πέ-ρασες στον Ταύγετο—όπως δά κάθε χρό-νο—και τί ώραία περνάς τώρα στη Ρά-χη με τά ξαδέρφια σου και τό άλογάκι σου που τόσο αγαπής. Τώρα πλησιάζει ο καιρός που θά γυρίσας στην Άθήνα, και περιμένω τό πρώτο σου γράμμα από δω, κι' αυτό «χρονιάτικο», γιατί έτσι μ' έχεις συνηθισμένη κάμποσα τώρα χρόνια...

Και τό δικό σου γράμμα, Λευκή Κύκνε, δροσερό και νόστιμο, με την περιγραφή τίς ζωής που κάνεις στη Γλυφάδα με τίς Καλογριές και με άλλα δεκαπέντε κορί-τσια. Δέν ήταν ανάγκη να μη πής πως όλη την ημέρα χαλάτε τον κόσμο δέν φανταζόμουν μόνο πως τον χαλάτε και τή νύχτα. Πολύ γέλασα με την Ιστορία των φαντασμάτων—κατεργαρούλες!—και θύ-μωσα μ' αυτόν τό βέδηλο λωποδύτη που σού έλεψε τό ρολογάκι σου και πέταξε έξω τίς καπότες των Καλογριών...

Ο Κεραμίδης Γάτος βρίσκειται στην Ισθμία. Είδη και τον βασιλέα της Άγ-γίλας όταν περάσε απ' τον Ισθμό είδε πως «γύριζαν» και μιά κινηματογραφική ταινία μέσα σε μιά μαύρια σπου πάλειαν τριάντα άνθρωποι. Και πολλά άλλα ένδιαφέροντα πράγματα. Κι' όμως—μού γράφει—τό κα-λοκαίρι του θά ήταν άνισαρό, αν δέν είχε μαζί του να διαβάζη παλιούς μου τόμους. Σ' αυτούς βρήκε τή μεγαλύτερη διασκέ-δαση...

Ναι, Οάλη Βλαστέ, εξαίρετικά εύνά-γνωστο τό γράμμα σου και σ' εύχαριστώ που γι' άγάπη μου κίνησες και «ζωγράφι-σες» τά γράμματα ένα-ένα σε μαθητούδι. Είδα και τίς χαρές που είχες αυτόν τον καιρό που δέν μου γράφες. Κι' ή μεγαλύ-τερη βέβαια θά ήταν τό άριστά που ένδει-κτικού σου, τό μόνο που δόθηκε φέτος στο Γυμνάσιο σας. Εύγε! την ίδια έπιτυχία και στην Έκτη, κι' έπειτα... στον «πλατύ δρόμο τίς ζωής»...

Κι' εγώ νομίζω, Σίαν Φέυ, πως είναι άρκετές οι ώρες που διαθέτεις, τώρα τό καλοκαίρι, για μαθήματα. Οι άδελφές σου έχουν τά ίδια προνόμια με σένα, ώστε και ψευδώνυμα μπορούν να πάρουν και με την ίδια τιμή να δημοσιεύουν Μ. Άγγελές. Η Πίσις Πατρίς είναι άγόρι. Χαίρω που βρίσκεις τόση εύχαρίστηση να καταγγίλναι μαζί μου, κι' έννοια σου, έχεις ακόμα πολ-λά χρόνια μπροστά σου για την άγαπη-

μένη σου αυτή άσχολία, άφου είσαι μόνο δεκαπέντε χρονών...

Μιά σωστή παρατήρηση κάνει ο Μενε-ξές: έκείνη ή λέξη που έλειπε κατά λά-θος από τό κείμενο τίς «Έπανόρθωσης στίχων», έκαμε τά παιδιά να βασιλεύουν περισσότερο τό μυαλό τους για να τή μα-νέψουν, κι' ήταν έτσι σαν ένας άλλος Δια-γωνισμός μέσα στον Διαγωνισμό. Να λοι-πόν πως μπορεί κάποτε να ώφελήση κι' ένα λάθος... Όρατο και τό έπίλοπο γράμ-μα του Μενεξέ με την περιγραφή του θαυ-μάσιου έκείνου άττικού δειλινού.

Όταν θά διαβάσης αυτή την άπάντησή, Γελασίνα, θά έχης βάλει την καινούργια μαύρη ποδιά, θά έχης αγοράσει τά καινούρ-για βιβλία κι' ίσως θά έχης καθήσει και στο καινούργιο θρανίο όπου θά περάσης αυτό τό χρόνο. Πόσο αγαπής, αλήθεια, τό scho-λαίο, και καταλαβαίνω πως θά λυπηθής πολύ όταν θά έλθη ο καιρός να τό αφή-σης. Άλλά τί να γίνη; δέν μπορούμε να περνάμε όλη μας τή ζωή στο σχολείο... Είδα και τί καλά που χρησιμοποίησες τό καλοκαίρι σου. Και τό ταξίδι στη Θεσσα-λονίκη; Παρμένω έντυπώσεις.

Πόσον καιρό είχα να λάβω νέα σου, Τρισεύγενη! Άλλά δέν περπάει, άφου τώρα μαθαίνω τόσο εύχάριστα. Φαντάζο-μαι τί ώραία που περάσες στη Χαλκίδα, και σ' εύχαριστώ που έφρόντισες εκεί και για ξεσοπάθωμά. Τώρα περιμένω την έγ-γραφή τίς μικρές σου φιληνάδες, που τίς έλεγες καθμέρια για μένα, και την έκα-μες να βελήση να γίνη συνδρομητρια και να ζητήση απ' τό μπαμπά της την άδεια και τά λεπτά. Έτσι κάνουν τά Διαπλασό-πουλα που μάγαπουν δέν με ξεχνούν όπου και νάνα.

Αστόχαστη, Βλάση Άειθαλή, Μα-ργιολάκι, Άφροεσσα, Κατάκοιστε 33, Μαριονέτα, Κλό-Κλό, Άκτίς Χαράς και Σίγκφριντ—καλά μου παιδιά, και τά δικά σας μεγάλα και ώραία γράμματα διάβασα μ' εύχαρίστηση, έξέτέλεσα τίς παραγγελίες σας, σας εύχαριστώ για τά καλά λόγια, αλλά δέν έχω τόπο να σας άπαντήσω και χωριστά.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Κάρομν Σύλβα, κ. (ΚΚ). Μινέρβα, κ. (ΑΗ). Μικρός Άνθυποπολιάρχος, ά. (:) Εὐέλπις του Άλκαζάρ, κ. (...)

Άναγνωστές Ψευδωνύμων: Οάλης Βλαστός, ά.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους τίς: Πήγασον (έλαβα μ' γεια τό και-νούργιο σπίτι και τό σχολείο) Φοίβη (καλώς να έλθής) τώρα περιμένω γράμμα σου από εδώ, καθώς και τίς άπαντήσεις σου στους Διαγωνισμούς: για τον Φι, δέν ξέρω αν ήλθε) Διπρόσωπη (άπεναν-τίας, τό γράμμα σου μ' εύχαρίστησε πολύ με την περιγραφή τίς εύκατάμερης δια-μονής σου σ' αυτή τή θαυμασία έξοχή! τά λές τόσο ώραία, και τά «δρακόντσια δει-πνα» και όλα...) Ζανουθινούλαν (δέν περπάει, είναι πολύ δικαιολογημένη) ει-δα και τί ώραία περνάς με τή Φοίβη και τό Παπαγαλάκι, που πολλά μου γρά-φουν για σένα) Αυγαριάν (ά, πολύ γρή-γορα περνά ο καιρός! χαίρω που γνωρί-σθηκες με πολλές Διαπλασούλες και που αποφασίζεις να ήβρυσες και Σύλλογο!) Τσουκνίδαν (χαίρω για όσα μου γράφεις και περιμένω ταπεινά έπιστολά) Άγγου-ρολογιώτατον (επιτέλους έλαβα ένα γράμ-μα κι' από σένα! αλλά πόσο λυπηθήκα που, χωρίς να θέλω, σε απέκλεισα απ'

αυτοὺς τοὺς Διαγωνισμοὺς φαίνεται πῶς
τὴς καθυστερημένους ἀπαντήσεις σου τὴς
τοποθέτησά κάπου ἄλλου—γιατί ἡ προθε-
σμία εἶχε περάσει καὶ θὰ εἶχα κλείσει
τοὺς φακέλους—καὶ... τίς ἔχασα; γι'
αὐτὸ δὲν εἶδες πούθεν τὸν ὁμῶ σου, πού
ἄλλῳ θὰ τὸ ἔδωκες, καὶ σὲ πολὺ καλὴς
θεσεῖς, ὑποθέτω.) **Χιμιρικὸν** (θὰ τὸ δια-
βάσω μὲ τὴ σειρά τοῦ βέλαια δὲν πρέπει
νὰ ποιοῦνται οἱ τι κι' ἂν γίνῃ ἐστειλά.)
Μαστροχαλαστὴν (λυσόχαρτο καὶ φυλλά-
δια ἐστειλά.) **Δοξασμένο Ἀκρωτήρι** (ὡ-
ραία ἡ περιγραφή σου περαστικά) τὰ ἔ-
λαβα ὅλα, περιμένω καὶ τὰ ἄλλα.) **Κόμητα**
Μοντάρκ καὶ **Πλοίαρχον Γεράν** (χαίρω
πολύ) θὰ εἶδατε τὴν ἐγκρίσιν τῶν ψευδω-
νύμων σας στὸ ἐξῆς βέλαια θὰ μοῦ γρά-
ψετε ὁ καθένας χωριστά.) **Κυκλαμινὰν**
(αὐτὴ ἡ στενοχώρια θὰ περάσῃ σὲ λίγο
καὶ θὰ μείνῃ μόνο ἡ χαρὰ γιὰ τὴν ἐπι-
στροφή στὸ σχολεῖο) ἂ, τί ὥραία πού πε-
ράσες στὴν Κηφισιά! καὶ τοῦ χρόνου.)
Ἡλιόλουστὴν (εὐχομαι καλὴ ἐπιτυχία) ὁ
αἰδεσιμώτατος παπὰ-Γεράσιμος εἶναι ἐφη-
μέριος στὴν ἐνορία μου, καὶ φυσικὰ ἐνδια-
φέρεται.) **Βασιλέα τοῦ Χιούμορ** (αὐτὸ
εἶναι, χάνω καμμιὰ φορά τὸ βαπτόρι τῆς
Δευτέρας καὶ δὲν ἔχει ἄλλο παρὰ τὴν
Πέμπτη) θὰ ἦθελα νὰ σ' ἔδωκα ὅταν θὰ
περάσῃς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καλὴ πρόσοδο
στὴν Ἀναργύρειο.) **Ἐνδεκάτην Ὀλυμ-
πιάδα** (μὰ γιατί δὲν παίρνεις λυσόχαρτο,
ἀφοῦ σοῦ γουστάρει νὰ στέλνῃς καὶ λύσεις;
ὄχι, τίς Ἀσκήσεις νὰ τίς γράψῃς σὲ κοινὸ
χαρτί) φαντάζομαι τί ὥραία θὰ εἶναι στὴ
θεσσαλονίκῃ τώρα μὲ τὴν ἔκθεσιν.) **Βε-
ρώνην Γυνέρεη** (ναί, παιδί μου, νὰ μοῦ
γράψῃς ὅταν εὐκολύνεσαι) πολὺ μ' εὐχα-
ρίστης τὸ πρῶτο γράμμα σου) κάνεις
καλὰ πού βοηθεῖς τοὺς γονεῖς σου ὅσο
μπορεῖς) θὰ ἔλθουν, ἔννοια σου, καὶ κα-
λύστες ἡμέρες.) **Διαβάτην** (περαστικά
πολὺ λυγίθηκα πού ἔπρεπε, τρέχοντας γιὰ
νὰ πάρῃς τὸ φυλλάδιό μου) καταλαβαίνω
τὴν ἀνυπομονή σου, μὰ πάντα πρέπει
κανένας καὶ νὰ προσέχῃ.) **Τριανταφυλλέ-
ριαν** (μὲ γιὰ τὸ καινούργιο σπίτι.) **Δε-
βεντόπουλο, Στέφανον τῆς Δόξης** κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10
Σεπτεμβρίου θὰ πᾶντῃς στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 280οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ
λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 26
Νοεμβρίου.

493. Δεξιόγλωσσος

Κάποια νότα ἀπ' τὴς ἐφτά
Πέφτει μέσα στὸν... κουβά,
Καὶ τὸν τίτλο ἀκούω μονόρρη
Ποῦ σὲ μέγα κράτος ἄρχει.
Ἀγκάδι

494. Ἀναγραμματισμός

Πέτσινο λουρί, τὸ πιάνω,
Τοῦ μπερδεύω τὰ στοιχεῖα,
Κι' ἀπὸ τὸ λουρί σοῦ φτιάνω
Κάποιο κράτος στὴν Ἀσία!

495. Αἵνιγμα

Σὲ δυὸ μέρη—ὄχι τρία—
Θὰ μὲ βρῇς ἂν ψάξῃς τώρα:
Μέσα στὴ Γεωμετρία
Καὶ στὴν Φαράω τὴ χώρα.
Ἀγνούλα

496. Μωσαϊκὸν

Ἡ Ἀγγλία κι' ἡ Τουρκία,
Ἡ Γαλλία κι' ἡ Ἑλλάς,
Ἄν δὲν φτάνουν, ἡ Δανία
Κι' ἡ Αὐστρία, ἂν ἀγαπᾷς,
Ἀπὸ ἕνα τοὺς δανεῖζουν
Κι' ἀδελφὴ τοὺς σχηματίζουν
ἱεὶλ

497. Γωνία

+ * * * = Ἀπόστολος
* + * * = Αὐτοκράτωρ ρωμ.
* * + * = Δημητριακὸν
* + * * = Βαλκανικὸν ὄρος
+ * * * = Βαλκ. πρωτεύουσα
Οἱ σταυροὶ καθέτως θεά, μήτηρ ἡρώος.
Κίτρινη Ἀράχνη

498. Κρυπτογραφικὸν

123435678239 = Ποταμὸς τῆς Ἀσίας.
27569 = Κηλὶς
3826569 = Μοῖρα
46793 = Θεότης
572 = Στοιχεῖον
6439 = Πολλοὶ μαῖτι
753869 = Ρωμαϊκὸν ἀξίωμα
823743 = Πληγὴ
96743823 = Νῆσος τῆς Ἀσίας.
Ντίνος Θώμης

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν
τὴ συνδρομὴν τοὺς νὰ τὴν στείλουν
τὸ γρηγορώτερον. Ἄς ἔχουν ὅπ'
ὄψει τοὺς, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐ-
τὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος) ἡ
καθυστερήσῃ ἐπομένως δυσκο-
λεύει πολὺ τὸ ἔργο μου πού ἀ-
παιτεῖ ὄχι μόνον μεγάλους κό-
πους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξόδα.

499—503. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν
ἀπὸ ἓν γράμμα κοινόν—τὸ πτερωτὸν—
τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρῶ-
την, δευτέρον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον
εἰς τὴν τρίτην, τεταρτον εἰς τὴν τετάρ-
την καὶ πέμπτον εἰς τὴν πέμπτην.—Αἱ
ζητούμεναι λέξεις εἶναι ὅλαι πόλεις τῆς
Παλαιᾶς Ἑλλάδος, ἐξ ὧν ἡ τετάρτη
λουτροπόλις.

Σεληνιώτικος Ψαῖς

504. Ἑλληποσύμφωνον ἐξ Ἀκρο- στιχίδος

Τὰ ῥηκινὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων
λέξεις ἀποτελοῦν ἑλληποσύμφωνον τοῦ
τύπου

* * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Ὅσπου τῶν ἄνω ἁκρῶν 2, Ἀρ-
χαῖος ἀρχιτέκτων 3, Ἀρχαῖον ἀμυντι-
κὸν ὄπλον 4, Τὸ ἐναντίον τοῦ πνεύ-
ματος 5, Ὁ μέγιστος τῶν ποιητῶν.
Γεώργιος Χ. Χαλαράμπος

505. Γρίφος

κτον κτον
T K Λ κωπ ντέ!
κτον κτον
κτον
Ἄνθος τοῦ Ἰονίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 28

324. Πανδαμῖονιον (Πάν, Δαίμων, Ἰον).
—325. Σάουρα-αῦρα. —326. Ἀραψ-Ψαρά.
327. Σ Α Μ Ψ Ω Ν 328. ΝΑΒΟΥ-
Π Α Τ Μ Ο Σ ΧΟΔΟΝΟΣΟΡ
Ν Ε Ι Λ Ο Σ ("Αβυδός, Βού-
Ο Ρ Ε Ξ Ι Σ δας, οὐρανός,
Κ Α Π Ρ Ο Σ ὕδρον, χρόνος,
Μ Η Δ Ε Ι Α δρς, Σουδάν,
Ρ Ο Β Ο Α Μ Ροδανός). —329.
ΕΚΑΤΗ (τὸ πτερωτὸν εἶναι τὸ Ε: Ἐλβα,
Κερκονα, Απέννινα, Τήβενος, Ἡμί-
θεος). —330. Κάλιο πέντε καὶ στὸ
χέρι παρὰ δέκα καὶ καρτέρει. —331. Ὁ
μετὰ θάρρους ἐπιμένων νικᾷ (ο μὲ τῷ
θα, ροῦς, ἐπὶ μὲ νον, νὶ κᾷ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΣ'—665]

Χιονισμένο Δενδράκι, ἀλληλογραφεῖ-
με; Διεύθυνσις; ἂν θὴς γράψῃς καὶ
πρῶτο. **Νεοφερμένην**, γιατί ἄργεις ν' ἀ-
παντᾷς; **ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ 33**

[ΛΣ'—666]

Πάρι, μὴ θυμῶνεις; ἦταν ἀπλὴ ἀντα-
πόδοσις στὸ δικό σου, ἐξ ἴσου...
σπουδαῖο κατόρθωμα! Ὅσο γιὰ τὴν βολή,
τί κρῖμα! Ἦταν μέγας... τῆφος!..
ΓΕΛΑΣΙΝΑ

[ΛΣ'—667]

Ντέτεκτιβ-Φάντασμα, πέτυχες στὴ Σχο-
λῇ τῶν Δοκίμων;
Εὐθύμος Σημαιοφόρος
[ΛΣ'—668]

Ζουζοῦ, εἶσαι πολὺ εὐγενικὸ κορίτσι
ἀφοῦ φανέρωσες τὴν πραγματικὴ ἀ-
λήθεια στὴς τόσες κατηγορίες τῆς...
Φαουστίνας. **Πλωτάρχης**

[ΛΣ'—669]

Τετρανδρία, ὡς λέμε ὅτι ὁ πρῶ-
τος τῆς **Τελλοπαρέας** δὲν λέγε-
ται Σκοῦρος (Διαπλ. Βεβαιότατα).

ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

[ΛΣ'—670]

Τὸ δοξάρι μου θερμίζει: Τζένου=Ζ...
Καλέ, μὴ λυποφυχῇς. Ὑποταγὴ ἢ θά-
θατος. **Τραγουδιστὴς**

[ΛΣ'—671]

Τρελλὴ Κουκλίτσα, γιατί δὲν γράφεις
πρῶτη; **Ἀκτὶς Χαράς**

[ΛΣ'—672]

Δόξη Στέφανε, ἀδυνατίσεις... μπου-
λοῦκο, καθόλου ἀπ' τίς ἐξετάσεις;..
Κίτρινη Ἀράχνη

[ΛΣ'—673]

Στέφανε τῆς Δόξης, πῶς πῆγες τὸ τα-
ξιδί στὰς Ἀθήνας;
ΝΤΕΚΤΙΒ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[ΛΣ'—674]

Γάρχαρη Βρυσούλα, ἐξανημάχες στὴν
κίνησιν; Καλῶς ἦλθες λοιπόν.
Κατάσκοπος 33

[ΛΣ'—675]

Εὐθύς Τραγουδιστὴ, δὲν εἶμαι ἡ Δανάη.
Σκέφου, θὰ μ' ἐβρῇς. **Μαυρομαλλοῦσα**

[ΛΣ'—676]

Σπύρος Δ. Στεφανόπουλος = Ἀραπάκι
τῶν Πατρῶν. Κόπανος!!
Πλοίαρχος Γεράν

[ΛΣ'—677]

Κλέφτης τοῦ 21—Α. Μεσονηέτης. Κε-
ραμίδα!!! **Κόμης Μοντάρκ**

[ΛΣ'—678]

Αποκαλύψεις: Ἀφρόδεσσα—Νίνα Ἀμπε-
λά, Ἄττε Ἰράμ—Μάρθα Μαράτου,
Ἐλπιδοφόρος—Ἰωάννης Σκορδάκης, Χι-
μαρικὸς—Κίμων Πετρόπουλος.

Ἐξυπνότατος

[ΛΣ'—679]

Πειραιωτάκι = Τάκης Παναγόπουλος,
Δάκρυ Φυχῆς—Κρίστις. Βρῆτε μας.
Γαλιάνδρα, Κλὸ-Κλὸ

[ΛΣ'—680]

Χαιρετῶ τοὺς Ἐκνὸν Ναυαρχόν, Πλωτάρ-
χην, Εὐθύμον Σημαιοφόρον καὶ Ἐκνὸν
Δόκιμον. **Μικρὸς Ἀνθυποπλοίαρχος**

[ΛΣ'—681]

Ηπειρωτόπουλο, εὐχαρίστως δέχομαι.
Δις: Ἐμ. Θεοχαρόπουλον, Διομείας
5—Δ, Ἀθήναι, δις:

Ἀτρόμητον Διαπλάσσοπαιδα

[ΛΣ'—682]

Ομίχλη, εἶσαι ἡ Κ...
Μέτρησε τίς τελετές!! Θέλεις νὰ
συμπληρώσω; **Βασιλεὺς τοῦ Χιούμορ**